

Adele
Parks

sēkmēs kaina

BAKINGAMŠYRO LAIKRAŠTIS

2015 m. lapkričio 9 d.

Nekilnojamojo turto valdytoja Eleina Vinterdeil (37) už aplaidų dujinio šildytuvo, dėl kurio gedimo apsinuodiję anglies monoksidu mirė du nuomininkai, eksploatavimą buvo nuteista kalėti, bausmę atidedant.

2014 m. gruodžio 23 d. Revėką Albu (29) su sūnumi Benke (2) jos sutuoktinis ponas Toma Albu (32) aptiko negyvus nuomojamame bute Redinge.

Po Sveikatos ir saugos tarnybos atlikto tyrimo p. Vinterdeil šiandien per Redingo karališkojo teismo posėdį buvo nuteista už saugaus dujų naudojimo įstatymų pažeidimus, nes per trejus metus nesusorganizavo patikrinimo dėl saugaus dujų naudojimo minėtame nuomojamame bute, nors savo darbdavį ir nekilnojamojo turto savininką patikino tai padariusi.

2011 m. birželį dujų tiekimo bendrovės darbuotojas apsilankė bute pakeisti skaitiklio. Dėl „garų, besiveržiančių iš atviro kaitrovamzdžio“, šildytuvą buvo pažymėtas kaip „itin pavojingas“ ir nedelsiant atjungtas. Poniai Albu buvo paliktas pranešimas, o p. Vinterdeil išsiųstas laiškas, bet ji į laišką neatsakė ir nieko neperdavė nekilnojamojo turto savininkui.

Šildytuvą nebuvo pataisytas. Dvejus su puse metų vienintelis šilumos šaltinis bute buvo pasiskolintas elektrinis šildytuvąs.

2014 m. spalio 22 d. ponas Toma Albu, grįžęs namo po naktinės pamainos, rado šiltą butą. Žmona jam pranešė, kad po pa-

kartotinių prašymų p. Vinterdeil pagaliau susitarė vėl įjungti šildytuvą.

2014 m. gruodžio 23 d. vakarą ponas Albu grįžo namo po dviejų pamainų darbe ir aptiko žmoną su sūnumi negyvus. Atlikus tyrimus paaiškėjo, kad ponios Albu kraujyje buvo 61 procentas anglies monoksido. Mirtinas kiekis — 50 procentų.

P. Vinterdeil pripažino kaltę pažeidusi septynis Saugaus dujų naudojimo taisyklių punktus ir buvo nuteista 16 mėnesių kalėti, bausmę atidedant dvejiems metams. Jai taip pat paskirta 200 val. visuomenei naudingų darbų, 4000 svarų bauda ir nurodyta apmokėti 17 500 svarų teismo išlaidas.

Leksė

Šeštadienis, balandžio 20 d.

Negaliu iškart važiuoti namo pas Džeiką. Nesu tam pasiruošusi. Pirma turiu pamėginti viską apgalvoti. Bet nuo ko pradėti? Net nenutuokiu. Tuštuma galvoje varo siaubą. Juk aš visada žinau, ką daryti. Visada galiu pasiūlyti išeitį, problemos sprendimą, gebu į viską žvelgti optimistiškai. Aš Leksė Grinvud — moteris, visiems žinoma kaip problemų sprendėja, šypsenėlė (kai kurie mane paniekinamai pavadintų geradare). Leksė Grinvud — žmona, motina, draugė.

Manaisi pažįstas kitą žmogų. Bet iš tikrųjų kito asmens pažinti neįmanoma. Niekada.

Man *reikia* išgerti. Nuvažiuoju į vietinį barą. Velniai nematė, paliksiu automobilį prie alinės ir namo pareisiu pėsčia, o ryte pasiimsiu. Užsisakau didelę taurę raudonojo vyno ir apsidairau ieškodama vietelės kampe, kur galėčiau viena išmaukti gėrimą. Velykų savaitgalis, negana to, kaip reta karštas. Baras sausakimšas. Man skinantis kelią per žmonių kamšatį ne vienas kaimynas pakelia taurę, pakviečia prisidėti; klausinėja apie vaikus ir Džeiką. Visi alinėje, regis, nusiteikę šventiškai pakiliai. Aš jaučiuosi atitolusi. Pasimetusi. Toks tas gyvenimas nedideliame kaime — atpažįsti visus. Kartais tai suteikia paguodos, kartais sukelia nepatogumų. Mandagiai apgailestaudama atsisakau jų draugiškų kvietimų ir tęsiu nuošalios vietelės paiešką. Mane

supa šeštadieninė energija, bet jaučiuosi suglumusi, įsitempusi, atsiribojusi.

Manaisi pažįstas kitą žmogų.

Kaip tai paveiks mūsų grupelę? Mūsų lyg šeima artimą kompaniją. Na ir nesąmonė. Tiesiai šviesiai — nebesame draugai. Kurį laiką stengiausi pabėgti nuo faktų, vildamasi, kad tai tik nesusipratimas, kad tai galima paaiškinti; bet šito paaiškinimais neišspręsi.

Džeiškai pasakiau ilgai nesugaišianti; reikėtų jam parašyti žinutę ir perspėti, kad užtruksiu. Apgraibomis ieškau telefono, bet susivokiu, kad skubėdama išlėkti iš namų jo nepasiėmiau. Džeikas svarstys, kur aš; ir tegul. Ištuštinu vyną. Rūgštus gėrimas nutvilko gerklę — ir sukrėsdamas, ir suteikdamas palengvėjimo. Tada nueinu prie baro užsisakyti antros taurės.

Nuo vietinės alinės iki mūsų namų vos dešimt minučių pėsčiomis, bet kai susiruošiu keliauti, jau jaučiu raudonojo vyno poveikį. Deja, mane apėmęs paranoją ir įsiūtį kurstantis, o ne malonų proto arba širdies lengvumą keliantis girtumas. Kaip galėčiau atitaisyti žalą? Turiu ko nors imtis. Negaliu gyventi lyg niekur nieko, apsimesdama, kad nieko nenutuokiu. O gal galiu?

Artindamasi prie namo išvystu prie lango Džeiką, besidairantį po lauką. Vos jį atpažįstu. Atrodo sustingęs, įsitempęs. Pastebėjęs mane nulekia atlapoti laukų durų.

— Lekse, Lekse, greičiau ateik, — susijaudinęs sušnypščia jis. — Kur buvai? Kodėl nepasiėmei telefono? Skambinau. Man reikėjo su tavimi susisiekti.

Kas dabar? Pirmiausia mintys nukrypsta prie sūnaus.

— Loganas? Susižeidė? — klausiu sunerimusi.

Aš jau pasiekusi ribą; mintys kaipmat panyra į tamsybes. Praskeltos kaukolės, lūžę kaulai. Ne sykį yra tekę spurtuoti į skubios pagalbos skyrių; trylikametis Loganas linkęs į nutrūkt-

galviškus poelgius, jo manymu, nučiuožti lietvamzdžiu — tinkamas būdas išeiti iš miegamojo sumanius lauke paspardyti futbolo kamuolį. O štai penkiolikmetė duktė Emilė retai verčia nerimauti.

— Ne, ne, jam viskas gerai. Abu vaikai savo kambariuose. Tai... Klausyk, eik vidun, negaliu čia pasakoti. — Džeikas kone šokčioja vietoje. Niekaip jo neperprantu.

Mano galva pernelyg apkvaitusi nuo vyno, sklidina įsiūčio ir pasibjaurėjimo. Pykstu ant Džeiko, kam taip dramatizuoja, bet jis juk nenutuokia, kokį šūdą man teko patirti. Dar neteko matyti jo tokio. Rodos, jį palietus nutrenktų elektra; nuo jo sklinda pavojinga energija. Paskui vyrą įeinu į namą. Jis skuba, myga mane paspartinti žingsnį. Tyčia užsispiriu ir sulėtėju. Koridoriuje jis į mane atsisuka, giliai įkvepia, persibraukia rankomis plaukus, bet nesiryzta, negali pažvelgti man į akis. Beprotybės akimirką pasirodo, kad jis tuoj prisipažins užmezgęs romaną.

— Gerai, tik pasakyk, ar šią savaitę pirkai loterijos bilietą? — klausia jis.

— Taip.

Pastaruosius penkiolika metų kiekvieną savaitę perku loterijos bilietą. Net praėjusios savaitės nemalonumai nepriverstė pamiršti šio įpročio.

Džeikas dar kartą giliai įkvepia, išsiurbdamas iš koridoriaus visą deguonį.

— Gerai, ar tu... — jis nutyla, pagaliau nukreipia žvilgsnį man į akis. Nežinau, ką regiu jo žvilgsnyje — kone skausmingą troškimą, baimę ir paniką. Tačiau kartu įžvelgiu ir viltį. — Ar parinkai tokius skaičius kaip visada?

— Taip.

Jo žandikaulis tebėra įsitempęs.

— Turi bilietą?

— Taip.

— Tikrai?

— Taip, jis prisegtas prie pranešimų lentos virtuvėje. Kodėl klausai? Kas atsitiko?

— Eina šikt, — Džeikas išleidžia atodūsi, galingą kaip audra. Jis trumpam atsiremia į koridoriaus sieną, po to susiima, čiumpa mane už rankos ir nusitempia į kambarį, turėjusį būti valgomuoju, bet virtusį darbo kambariu ir drauge sąvartynu. Vieta, kur vaikai retkarčiais ruošia namų darbus, aš apmoku komunalines sąskaitas, dunkso stirtos neišlygintų skalbinių, mėtosi pradurti futbolo kamuoliai ir slepiasi seni sportbačiai. Džeikas prisėda priešais kompiuterį ir paskubomis atveria kelis skirtukus.

— Nebuvau tikras, ar apskritai turime bilietą, bet tu užgaišai, o filmas, kurį žiūrėjau, baigėsi, ir aš neatsispyriau pagundai patikrinti. Nežinau kodėl. Turbūt iš įpročio. Ir tik pažvelk.

— Kas? — nesupaisau, ką jis pliurpia. Gal dėl vyno, gal todėl, kad mano galva vis dar sklidina išdavystės ir apgaulės, bet niekaip neįsijaučiu į jo nuotaiką. Pasisuku į ekraną. Loterijos svetainė. Ryški ir režianti akį. Vaiskių spalvų ir šriftų kakofonija.

1, 8, 20, 29, 49, 58. Į mane iš kompiuterio ekrano spigina skaičiai. Skaičiai, kuriuos taip gerai žinau. Bet dabar jie atrodo keisti ir neįtikėtini.

— Nesuprantu. Čia pokštas?

— Ne, Lekse. Ne! Tai teisybė. Mes laimėjome prakeiktą loteriją!

Leksė

17,8 milijono.

17,8 milijono.

17,8 milijono.

Kad ir kiek sykių kartočiau, vis tiek nesuprantu. Tiesą sakant, kaip tik priešingai. Kuo dažniau kartoju, tuo netikriau viskas atrodo. Neįsivaizduoju, ką tai reiškia. Ne iki galo. Mūsų skaičiai — ekrane. Jie vis dar čia, tikrinau tūkstantį kartų, dėl viso pikto, bet jie čia. Kaip ir kiti skaičiai. Skaičiai, rodantys, kiek vertas mūsų laimingasis bilietas — 17 870 896 svarai. Kiek daug pinigų! Nuskuodžiu į virtuvę ir čiumpu bilietą nuo pranešimų lentos, staiga pabūgusi, kad koks netikėtas vėjo gūsis bus jį nupūtęs arba vienas vaikų netyčia numušė pris-meigdamas raštelį iš mokyklos. Tačiau tai nelogiška, nes per visą mūsų šeiminio gyvenimo istoriją nė vienas iš dviejų vaikų nė karto neprismeigė iš mokyklos parsinešto raštelio. Dažniausiai randu juos susiglamžiusius kuprinės dugne. Spoksau į smeigtuko paliktą skylutę; bilieto kampas užlenktas. Nejau ši popieriaus skiautė verta 17,8 mln. svarų? Neįtikėtina. Nesuprantama. Ką tai reiškia mums? Pasisuku į Džeiką norėdama išvysti, ar jam geriau sekasi viską suprasti. Džeikas plačiai nusišypso. Jau daug metų nemačiau jo taip plačiai, taip nuoširdžiai bešypsant. Prisimenu pirmąsias mūsų draugystės dienas. Kai buvome sklidini tik vilties ir laimės. Iš juoko net suprunksčiu.

— Ar tu tikras, kad informacija teisinga?

— Tikrai taip. Patikrinau. Šešis kartus žiūrėjau traukimą jutube. Paskelbė, kad yra laimėtojas. Tik vienas. Lekse, tai mes! Mes turtingi. Turtingesni, nei kada nors svajojome.

Vėl sukikenu, nes tai beprotiškas pasakymas. Turtingesni, nei kada nors svajojome, — taip sakoma tik prastose pjesėse arba filmuose. Mano kūnas dilgsi. Jaučiu visas nervų galūnėles. Pojūtis kone skausmingas.

— Oho. Tai yra *oho*. Ką darysime? — klausiu.

— Na, reikia paskambinti ir pranešti.

— Kaip tai padaryti?

Mano pirštai šalti ir sugrubę, tačiau tuo pačiu metu kaistu ir lydausi. Tirpstu. Tos dvi vyno taurės, kurias ištuštinau, dabar prilygsta šešioms. Turbūt tai šokas.

— Nežinau. Turi būti paaiškinta svetainėje ar dar kur nors. — Džeikas pradeda blaškytis po ekraną, spaudinėti mygtukus. Negaliu tuo patikėti. Nedrįstu. Negali būti, kad tai tiesa. Per didelė sėkmė. Pernelyg nuostabu. Aš tirtu, tikėtina, jog Džeikas girdi, kaip kaukši mano dantys. Pastebiu, kad jo rankos taip pat virpa. — Na štai. Nacionalinės loterijos laimėtojų telefono numeris. Turime jiems paskambinti.

Džeikas sustingsta ir įbeda žvilgsnį į mane. Jo akys žvilga, jos giedros, bet žvilgsnis išskydęs. Jis paima namų telefoną ir maigydamas mygtukus surenka ekrane nurodytą numerį. Beveik niekada nesinaudojame fiksuotojo ryšio telefonu, bet ši proga reikalauja iškilmingumo ir kažkodėl dulkėtas visų pamirštas telefonas, stovintis ant stalo, rodosi rimtesnis už mobilųjį.

— Man atrodo, mes laimėjome loterijoje. Visą sumą. Aukso puodą. — Asmuo kitame gale tikriausiai klausia Džeiko, ar jis pirko bilietą, nes vyras sutrinka ir kiek suirzęs atsako: — Ne.

Jį nupirko mano žmona. Na, taip, sumokėjo... Taip, taip, ji čia, šalia manęs. — Džeikas atkiša man ragelį. — Jie nori su tavimi pasikalbėti.

Kažkoku būdu sugebu įveikti saugos klausimus, kuriais patikrinama, kur ir kada pirkau bilietą. Tikriausiai pasitaiko, kad žmonės randa arba pavagia laimingus bilietus. Loteriją organizuojanti įmonė turi būti tikra, kad mūsų šalis nupirktas sąžiningai.

— Gal galėtumėte kitoje bilieto pusėje užrašyti savo vardą ir adresą, jei dar to nepadarėte, — pataria moteris kitame linijos gale. Ji kalba ramiai ir apgalvotai — tai mane guodžia, bet drauge trikdo. Įdomu, kiek kartų šioji moteris bendravo su laimėtojais, su žmonėmis, kurių gyvenimas po tokio skambučio visiems laikams pasikeitė? Įdomu, ką reiškia būti ja. Man sunku būti savimi. Lyg siela būtų ištrūkusi iš kūno. Negaliu susikaupti, negaliu blaiviai mąstyti, kai ji pareiškia: — Na, ponია Grinvud, sveikiname. Tikrai esate laimėtoja!

— Visos sumos? — tiesiog negaliu patikėti.

— Taip, ponია Grinvud. Visos sumos — 17 870 896 svarų sterlingų, — skaičius, nors milžiniškas, sklandžiai nusirita jai nuo liežuvio. Pradedu kikenti. Neįmanoma. Vos prieš kelias valandas maniau, jog tai blogiausias vakaras mano gyvenime, bet dabar jis apsivertė aukštyn kojom. Ką čia kalbu? Visas mano gyvenimas pasikeitė! — Taigi, ponია Grinvud, mūsų darbuotojai padės jums viso proceso metu, o kad viskas vyktų kuo sklandžiau, turime žinoti, ar pranešite apie laimėjimą viešai.

— Ne, turbūt ne.

Numanau, kad loteriją organizuojančiai įmonei patiktų viešumas. Pranešimas apie sėkmę laikraščiuose paskatintų žmones pirkti daugiau bilietų, bet aš instinktyviai noriu laimėjimo neviešinti.

— Neprivalote dabar apsispręsti, — ramiai sako ji. — Ne-trukus su jumis susisieks vienas laimėtojų konsultantų. Dar-buotojas atsiųs jums elektroninį laišką arba paskambins ir susi-tars dėl susitikimo. Tikriausiai kitos savaitės antradienį. Įprastai tai įvyktų greičiau, bet kadangi pirmadienį valstybinė šventė, antradienis tikriausiai labiau jums tiks?

— Taip, taip, darykite taip, kaip jums atrodo geriausia. Nenoriu nieko varginti, versti dirbti per išieginę.

— Su tuo darbuotoju galėsite pasitarti, ar viešinti laimėji-mą, be to, jis išsamiai papasakos, kas vyks toliau.

Džeikas atima iš manęs telefoną.

— Ar tas žmogus atneš čekį?

Net iš tokio atstumo girdžiu juoko gaidelę moters balse.

— Ne, pirma teks sutvarkyti dokumentus. Reikės jūsų ban-ko sąskaitos numerio ir panašiai.

— Kada gausime pinigų?

Piktai dėbsau į Džeiką. Jis elgiasi prasčiokiškai. Nesu tikra, kaip atrodo elegantiška reakcija laimėjus beveik aštuoniolika milijonų svarų, bet abejoju, ar gražu pinigų reikalauti kaip pa-kelės plėšikui.

— Mūsų konsultantas su jumis susisieks, ir jei viskas klos-tysis sklandžiai, kuo neabejoju, pinigai į jūsų sąskaitą bus per-vesti trečiadienį. Vėliausiai ketvirtadienį.

— Šį trečiadienį? — švytėdamas tikslinasi Džeikas.

— Taip.

Pokalbiui pasibaigus apstulbę spoksme vienas į kitą.

Tada nebyliai susitarę — tai įgūdis, ištobulintas per beveik dvidešimt santuokos metų, — vienu ypu puolame vienas ant kito ir bučiuojamės taip, kaip nesibučiavome nuo pat pirmos draugystės savaitės. Ūmiai ir linksmi, džiaugdamiesi ir nekan-traudami. Nustūmę visas kitas mintis į šalį ir mėgaudamiesi šia

akimirka mudu greitai ir karštai pasimylime ant stalo. Pastarusius dešimt metų, gal net ilgiau, mylimės tik miegamajame. Jaudinantis ir neįprastas šito godaus pergalingo sekso pobūdis reiškia, kad viskas netrukus baigiasi. Užsitempiu sportines kelnės ir truputį drovėdamasi nusijuokiu:

— Na, dabar tai laimėjai aukso puodą.

Džeikas stipriai mane apkabina ir kalba priglaudęs lūpas prie kaklo, alsavimu kutendamas odą.

— Tiesą sakant, aukso puodą laimėjai *tu*. Tu nupirkai bilietą. Šitas laimėjimas tavo. Todėl jie ir norėjo telefonu pasikalbėti su tavimi.

Nusijuokiu.

— Kas tavo — tas mano, tiesa? — Mūsų poroje visada taip buvo. Labai ilgai. Mes — komanda. Vyras ir žmona. Juk sutuoktinis — tavo komandos draugas, ar ne? Įsibrauna niūri mintis, ir aš papurtau galvą. Šį klausimą reikia išspręsti. — Džeikai, o kaip Hitkotai ir Pirsonai?

Džeikas akimirksniu atšoka nuo manęs; susikaupęs manasi trumpikes ir džinsus, vengia žiūrėti man į akis.

— O ką jie?

— Šiandien buvau nuvažiavusi iki Dženiferės ir Fredo namų. Va kur važiavau.

— A, tai nevežei knygos Dianai Rouper.

— Ne.

Šiaip jau truputį susigėsciau, kad melavau jam dėl tokio menkniekio, bet didžiulėje jausmų sumaištyje gėdos nepajuntu. Nenorėjau jam sakyti, kad tikrinau, ar Dženiferė nemelavo šį savaitgalį išvažiuosianti pas Fredo seserį. Maniau, jog Džeikas bandys mane sustabdyti. Maniau, jog švelniai patrauks per dantį; tvirtins, kad jaudinuosi dėl niekų.

Bet jis būtų klydęs.

— Jie neišvykę. Priešingai, nei sakė.

— Aišku.

— Pravažiavau pro jų namą. Kaip manai, kas vyksta? Kodėl jie mums pamelavo?

— Nenutuokiu.

— Ar tau nerūpi, kad jie mums melavo?

— Visai ne, — atkerta jis. Sprendžiant iš balso, jam net labai rūpi. Spoksau į jį; stovi nunarinęs galvą. Turbūt pajunta mano žvilgsnio svorį, nes galiausiai atsitiesia ir pažvelgia man į akis. Greitai, paviršutiniškai alsuodamas taria: — Lekse, mes ką tik laimėjome loterijoje.

— Bet kaip Hitkotai, Pirsonai?

Jo veidas persimaino, tampa pasipūtęs ir pergalingas, bet tai, kaip krutina burną, išduoda, kad jis kenčia. Nerimauja? Jis prisitraukia mane.

— Klausyk, tai karma už jų elgesį praėjusią savaitę.

— Tik Patrikas išsišoko.

— Kiti jį palaikė. Buvo taip gėda. Mums jų nereikia, — sušnabžda jis.

Priglaudžiu galvą jam prie krūtinės ir įkvepiu jo aromato.

— Ar tikrai? — klausiu. Noriu juo tikėti.

— Tikrai, Lekse. Mes turime viską.

Stengiuosi jo žodžiais patikėti. Noriu jaustis visiškai saugi, rami. Visada maniau, jog praturtėjusi jausiuosi nenugalima, bet, tiesą sakant, imu nuogąstauti. Veidu įsikniaubiu jam į kaklą. Jis visada buvo mano priebėga. Prisikviečiu jausmą, kad esu bebaimė, neužpuolama.

— Turime sugalvoti, kaip jiems pranešime.

— Nusipirksiu ferarį ir pravažiuosiu pro jų namus! — pareiškia Džeikas. — Tegul eina jie šikt, Lekse, mes turtingi!

Pratrūkstu kikenti, nes tai iš tiesų nuostabu.

— Turtingesni, nei kada nors svajojome, — pakartoju jo žodžius. Tada pabučiuoju jį, savo gražų vyrą, ir tvirtai apkabinu, iš galvos išguidama visas mintis apie buvusių draugus, kuriuos laikiau pačiais geriausiais žmonėmis pasaulyje, bet dabar supratau jų beveik nepažinojusi.

Leksė

Sekmadienis, balandžio 21 d.

Prabundu, mano širdis plaka taip greitai ir smarkiai, kad net kala ausyse. Tai, žinoma, nuo adrenalino ir iš jaudulio, bet prisideda dar ir gana stiprus įsitikinimas, kad kas nors tuoj prišoks prie manęs ir tars: „Pajuokavom!“ Negaliu patikėti, kad esame loterijos laimėtojai. Galvoje netelpa dydis turto, kuris dabar, pasirodo, priklauso *mums*. Tikra beprotybė! Tarytum patvirtindama stebuklą pro langus plūsta saulės šviesa. Neįtikėtinai graži diena. Nepamenu tokio šilto Velykų sekmadienio; prisiekiu, pernai buvo sniego! Kaip mūsų gyvenimas tapo tokiu stebuklu?

Beveik nemiegojome. Ir nieko keisto! Gulėjome šalimais, ranka rankon, ir pašnibždomis stebėjomės, kaip tai galėjo nutikti. Ką tai reiškia. Ką reikėtų daryti toliau. Kūrėme planus iki pat išnaktų, tiksliau, iki paryčių. Iliuzijos jausmą tik sustiprino tai, kad vis panirdavome į sapnus ir vienas kito kūnus. Kibomės vienas į kitą su nauju artumu, nauju intensyvumu. Nežinau, kas tikra, o kas — sapnas. *Tas* sapnas. Kiaurą naktį Džeikas kuždėjo man į ausį. Kartojo, kad mane myli. Kad nuo šiol viskas bus tobula. Kad nėra dėl ko nerimauti. Kad daugiau niekada nereikės dėl nieko nerimauti. Jis šiuos žodžius kartojo ir kartojo kaip hipnotizuotojas. Noriu juo tikėti. Užvis labiausiai noriu juo tikėti.

Septintą ryto atsikeliamo ir nusileidžiame į apačią užkaisti kavos. Džeikas nepatingi išsitraukti senojo kavinuko, kurį prisimena labai retai. Tiesą sakant, net nepamenu, kada pastarąjį kartą jį naudojome; maltos kavos galiojimo terminas tikriausiai jau seniai pasibaigęs. Tačiau suprantu jį; aromatas pasklinda virtuvėje, skelbdamas, kad metas pasimėgauti. Šį rytą kukurūzų dribsnių nepakaks. Valgysime prancūziškus skrebučius. Panosėje niūniuodama įmušu kelis kiaušinius į negilų dubenėlį. Mano kūnu it drugelio sparnai nuplasnoja jau dulys; prisimenu atkaklius Džeiko kuždesius tamsoje, pritvinčiusius gundančių galimybių. Kokia galimybė! Kaip pasisekė mums. Man.

— Oho, Lekse, ar gali patikėti? — dar kartą klausia Džeikas.

— Nea, ne iki galo.

— Aš kitas žmogus!

— Tikrai? Kuo pasikeitė? — švelniai erzinu.

— Gerai, aš toks pat kaip anksčiau, bet, žinai, geresnis. Turtingesnis. Tikrai turtingesnis, — jis nusijuokia. — Laukiu nesulaukiu, kol vaikai atsikels. Gal nueikime jų pažadinti? Visai kaip Kalėdų rytas, tik tūkstantį kartų šventiškesnis, ar ne?

Kelerius pastaruosius metus Kalėdų rytą prabudavome anksčiau už vaikus. Man tai privalumas — turiu laiko paklausyti radijo, paruošti briuselinius kopūstus. Man Kalėdos — tai maistas, laikas su šeima ir, idealiu atveju, proga pamąstyti. Džeiką paauglių drybsojimas lovoje erzina; jis vis spirga, kad jie kuo greičiau išpakuotų dovanas. Jam patinka vaikus lepinti, matyti, kaip jų veidai nušvinta supratęs, kad tėtis vis dėlto nupirko tai, ko jie troško, tai, ką mes vargiai galime sau leisti. Jam Kalėdos — tai proga dovanoti ir gauti dovanų.

— Galvojau apie tai. Gal dar nesakykime jiems, — atsargiai pasiūlau.

— Ką?

— Palaukime, kol būsime tikri.

— Esame tikri.

— Bet viskas sudėtinga, ar ne? Juk Emilė — geriausia Meganos draugė ir Ridlio mergina. Ji nenulaukys liežuvio už dantų. Maniau, jog sutarėme: kuo ilgiau tai nusiėpsime nuo Hitkotų ir Pirsonų, tuo bus geriau.

— Lekse, kaip ruošiesi nusiėpti septyniolika ir aštuonias dešimtąsias milijono svarų?

— Nesistengiu jų nusiėpti.

— Turėsime pranešti artimiesiems.

— Žinoma.

— Jie tikėsis atsiriekti dalį laimėjimo. Na, gal ir *nesitikės*, bet tikrai *vilsis*, tai savaime suprantama. Kiek reikėtų jiems duoti?

Jis lyg jaudulio apimtas vaikas. Žinau: laukia nesulaukia, kol pradės dalyti pinigų krūveles.

Bandydama susitelkti papurtau galvą. Po to, ką sužinojau vakar, po beveik nemiegotos nakties neįmanoma blaiviai mąstyti. Tiek daug praradau, bet tiek daug laimėjau. Jų išdavystė, jo meilė. Mano galva ir širdis tuoj sprogs.

— Tiesiog manau, jog bus geriausia palaukti, kol pinigai atsiras sąskaitoje. Dėl viso pikto.

Džeikas spitrėja į mane.

— Nežinau, kaip pavyks tai nusiėpti nuo vaikų. Jie tikrai supras, kad kažkas nutiko. Lekse, tai vyksta. Tai tikra, — Džeikas šypsosi labai plačiai; atrodo, jam plyš veidas.

— Bet tai didelė atsakomybė. Mūsų gyvenimas amžiams pasikeis. Turime pagalvoti, ką jiems pasakyti, patarti, kaip prisitaikyti, — neatlyžtu.

— Prie ko prisitaikyti? — klausia Loganas.

Krūpteliu. Iš kur jis išdygo? Kyla noras įsispirti; susijaudinimas atėmė budrumą. Žinau ir dažniausiai turiu omenyje, kad vienas arba kitas vaikas visada sukiojasi aplinkui, ypač jei užuodžia maistą.

— Laimėjome loterijoje! — surinka Džeikas.

— Ką? — Loganas nepatiki.

— Septyniolika ir aštuonias dešimtąsias milijono svarų. Berniuk mano, mes — sušikti milijonieriai!

— Džeikai!

— Atsiprašau, nenorėjau nusikeikti.

Tiesą sakant, bariau jį ne už keiksmazodį, o už negebėjimą prikąsti liežuvio ir neatsargumą.

— Rimtai? — klausia Loganas. Žiūri į mane; turbūt mano, jog tėtis jį erzina. — Mes milijonieriai?

— Multi, — patvirtinu gūžtelėdama pečiais ir nusišypso-dama. — Tikriausiai. Mūsų skaičiai atitinka ir skambinome pasitvirtinti, bet aš... — nebaigiu kalbėti, nes Loganas pradeda rėkti, tiksliau, žviegti kaip kiaulė. Jis šokinėja aukštyr žemyn, prilekia prie tėčio ir trenkiasi į jį, jų kūnai atsimuša vienas į kitą su nuožmia energija. kažkas tarp apsikabinimo ir užpuolimo. Berniukas nežino, kaip tvardytis. Jis trykšta jausmais. Kunkuliuoja. Nuostabu.

— Kas vyksta? — virtuvėje išdygsta ir Emilė.

Loganas praneša:

— Laimėjome loterijoje. Mes milijonieriai. Išlošėme septyniolika milijonų su trupučiu svarų!

Emilė nusiteikusi skeptiškai.

— Aha, tikrai, — ji vangiai tiesia ranką dribsnių link.

— Tai tiesa, mano princese, — taria Džeikas ir pakėlęs ap-suka ją ratu, visai kaip tada, kai buvo gerokai jaunesnė ir ne tokia susiklausiusi.

— Tikrai? — klausia Emilė, jos akyse tvenkiasi įtarumas ir nepatiklumas.

— Taip, — patvirtinu plačiai šypsodamasi.

Emilė prapliumpa verkti, tada visi subėgame draugėn, susiliejame į apsikabinimų, šūksnių ir džiaugsmo ašarų kamuolį.

Mes išgelbėti.